

Liber

De indifferenti magnitudine trinitatis in
q̄ nō est plus ip̄a trinitas siml̄q̄ singula queq̄
persona.

Capitulum. I.

Sciamus em̄ nō esse in hac trinitate
maius aliquid duas aut tres p
sonas q̄ vn̄a earum: q̄d non capit
consuetudo carnalis: nō ob aliud
nisi q̄ vera que creata sunt sentiri potest: ve
ritatem aut̄ ip̄am qua creata sunt non potest
intueri. **S**i posset: nullo mō esset lux ista cor
porosa manifestior q̄ hoc quod dixim⁹. **I**n sub
stantia quippe veritatis: qm̄ sola vera est: non
est maior: aliqua: nisi que verius est. **Q**uicq̄d
aut̄ intelligibile atq̄ incōmutabile ē: non aliō
alio verius est: q̄ eque incōmutabiliter eter
num ē. **N**ec q̄d ibi magnū dicitur: aliunde ma
gnum est: q̄ eo q̄d vere est. **Q**uapropter vbi
magnitudo ip̄a veritas est: quicquid plus ha
bet magnitudinis: necesse est vt plus habeat
veritatis. **Q**uicquid ergo plus veritatis non
habet: non habet pl⁹ etiā magnitudinis. **P**or
ro quicquid plus habet veritatis: p̄fecto ve
rius est: sicut maius est quod plus habet ma
gnitudinis: hoc ergo ibi est maius q̄d verius.
Non aut̄ verius ē pater ⁊ filius simul: q̄ singu
lus pater: aut singulus filius. **N**on igit̄ maius
aliquid vtrūq̄ simul: q̄ singulum eorū. **E**t qm̄
eque vere est etiā sp̄s sanctus: nec pater ⁊ fi
lius simul: maius aliquid est q̄ ip̄e: q̄ nec ve
rius est. **P**ater quoq̄ ⁊ sp̄s sanctus sunt: qm̄
veritate non superant filium. **N**on em̄ verius
sunt: nec magnitudine superant. **A**tq̄ ita fili⁹
⁊ sp̄s sanctus simul: tam magnū aliquid sunt
q̄ pater solus: q̄ tam vere sunt. **S**ic ⁊ ip̄a tri
nitas tam magnū est: q̄ vnaqueq̄ ibi p̄sona.
Non em̄ ibi maior: est: que verior non est: vbi
est ip̄a veritas magnitudo. **Q**uia in essentia
veritatis: hoc est v̄ esse q̄d est esse: ⁊ hoc est
esse q̄d est magnū esse: hoc ergo magnum eē
q̄d v̄ esse. **S**i igitur ibi eque verū est: etiā
eque magnum sit: necesse est.

Quod de essentia veritatis que ē trinitas de⁹
nihil corporeum neq̄ mutabile debeat cogi
tari.

Capitulum. II.

In corporibus aut̄ fieri pōt: vt eque
verum sit hoc aurū atq̄ illud: s̄ mai⁹
hoc sit q̄ illud: q̄ non eadem ibi est
magnitudo que veritas. **A**liudq̄ illi est aurū
esse: aliud magnum eē. **S**ic ⁊ in animi natura
fm̄ q̄ d̄ magnus animus: nō fm̄ hoc dicit̄ ve
rus animus. **A**nimū em̄ verum habet etiā
q̄ non ē magnanimus: qm̄ quidem corporis et
animi cēntia: non est ip̄i⁹ veritatis essentia: si
cut. ē trinitas de⁹ vn̄: sol⁹: magn⁹: ver⁹: verax

veritas. **Q**uē si cogitare conamur quantum
finit ⁊ donat: null⁹ cogitetur per locoꝝ spacia
practus aut cōplexus: quasi trium corporum
nulla cōpago iuncture: sicut tricorpem geryo
nē fabule ferunt: s̄ quicq̄d aīo tale occurrerit:
vt maius sit in tribus q̄ in singulis minusq̄ in
vno q̄ in duob⁹: sine vlla dubitatōne respuat̄.
Ita em̄ respuit̄ esse corporeū. **I**n spiritualibus
aut̄: oē mutabile q̄d occurrerit non putet̄ de⁹.
Nō em̄ parue noticie p̄s est: cū de p̄fundo isto
in illam sūmitatē respiramus: si aīq̄ scire pos
sumus q̄d sit deus: possumus iā scire q̄d non
sit. **N**ō est em̄ certe nec terra: nec celū: nec q̄si
terra ⁊ celū: nec tale aliq̄d quale videmus in
celo: nec qcquid tale nō videmus. ⁊ est fortal
sis in celo. **N**ec si augeas imaginatione cogi
tationis lucē solis quantum potes: siue quo sis
maior: siue quo sis clarioꝝ miles tm̄: aut inna
merabiliter: neq̄ h̄ de⁹. **N**ec sicut cogitant̄
angeli mūdi sp̄s celestia corpa inspirātes: at
q̄ ad arbitriū q̄ seruiūt deo nutantes atq̄ ver
santes: nec si oēs cū sint milia milia in vnū col
lati: vnus fiant: nec tale aliq̄d deus est. **N**ec si
eōsdē sp̄s sine corporib⁹ cogites: q̄d quidem
carnali cogitationi difficillimū est. **E**cce vide
si potes. **S**aīa p̄grauata corpe q̄d corrūpitur
⁊ onusta terrenis cogitationib⁹ multis ⁊ va
rijs: ecce vides si potes: de⁹ veritas est. **H**oc ei
scriptum est. **Q**m̄ deus lux est: nō quomō isti
oculi vidēt: s̄ quō videt cor: cū audit veritas ē
Noli q̄rere quid sit veritas: statim em̄ se oppo
nunt caligines imaginū corporalū: ⁊ nubila
phantasmatū: ⁊ p̄turbabūt serenitatē: q̄ p̄mo
ictu diluxit tibi: cū dicerē veritas. **E**cce in ip̄o
p̄mo icru: quo velut coruscātōne p̄stringeris:
cū d̄ veritas. **M**ane si potes: s̄ nō potest. **R**e
laberis in ista solita atq̄ terrena. **Q**uo tandē
pōdere q̄so relaberis nisi sordidū p̄tractax̄ cu
piditatis visco ⁊ pegrinatōis erroribus.

De vero sūmo ⁊ vno bono. Capitulum. III.

Ace iterū vide si potes. **N**on amas
e certe nisi bonū: q̄ bona est terra al
titudine montū ⁊ rēperimento col
liū: ⁊ planitie cāporū: ⁊ bonū p̄diū: amenum ⁊
fertile: ⁊ bona domus parib⁹ mēbris disposita
⁊ ampla: ⁊ lucida: ⁊ bona aīalia aīata corpa: ⁊
bonus aer modestus ⁊ salubris: ⁊ bon⁹ cibus
suavis atq̄ aptus valitudini: ⁊ bona valitudo
sine dolorib⁹ ⁊ lassitudine: ⁊ bona facies hoīs
dimēsa parit̄ ⁊ affecta hilarit̄: ⁊ luculenter co
lorata. **E**t bon⁹ anim⁹ amici p̄sensidōis dulce
dine ⁊ amoris fide. **E**t bon⁹ vir iustus: ⁊ bone
diuitie: q̄ facile expediunt. **E**t bonuz celū cū
sole ⁊ luna ⁊ stellis suis. **E**t boni angeli sancta

i. Job. i

obedientis. Et bona locutio suavis docens: et congruent monens audientem. Et bonum carmen: canox numeris: et sententis graue. Quid plura et plura. Bonum hoc et bonum illud. Nolle hoc et illud. et vide ipsum bonum si potes: ita deum videbimus. Non alio bono bonum: sed bonum omnis boni. Neque enim in his omnibus bonis vel quod commemorauimus: vel que alta cernunt siue cogitant: diceremus aliud alio melius cum vere iudicamus: nisi esset nobis impressa notio ipsius boni. Nam quod et probarem aliquid: et aliud alij proponeremus. Sic amandus deus: non hoc et illud bonum: sed ipsum bonum. Querendum enim bonum aie: non cui supuoliter iudicando: sed cui debeat amando. Et quod si nisi deus. Non bonum animus aut bonus angelus: aut bonum celum: sed bonum bonum. Sic enim forte facilius aduertit: quod velim dicere. Nam enim audio (verbi gratia) quod dicitur animus bonus: sicut duo verba sunt: ita ex eis verbis duo quedam intelligo. Aliud quo animus est: aliud quod bonus. Et quidem ut animus esset: non egit ipse aliquid. Non enim iam erat: qui ageret ut esset. Ut autem sit bonus animus: video agendum esse voluntate: non quod id ipsum quo animus est: non est aliquid boni. Nam vni iam dicitur et verissime dicitur corpore melior: sed ideo nondum dicitur bonus animus quod restat ei actio voluntatis: qua sit presentior: quam si neglexerit: iure culpatur: recteque dicitur non bonus animus. Distat enim ab eo qui hoc agit. Et quia ille laudabilis: perfectio iste qui hoc non agit vituperabilis est. Nam vero agit hoc studio: et fit bonus animus: nisi se ad aliquid conuertat quod ipse non est: non potest hoc assequi. Quo se autem conuertit ut fiat bonus animus: nisi ad bonum: cum hoc amat et appetit: et adipiscitur. Vnde si rursus se auertat: fiatque non bonus: hoc ipso quod se auertit a bono: nisi maneat in se illud bonum vni se auertit: non est quo se iterum si voluerit emendare conuertat. Quapropter nulla essent mutabilia bona nisi esset incommutabile bonum. Quia itaque audis bonum hoc et bonum illud: que prout alias dici etiam non bona: si potueris sine illis que participatione boni bona sunt: prospicere ipsum bonum: cuius participatione bona sunt: simul enim et ipsum intelligis cuius audis hoc aut illud bonum. Si ergo potueris: illis detractis per se ipsum prospicere bonum: prospexeris deum. Et si amore inhereris: continuo beatificaberis. Pudeat autem cum alia non amentur: nisi quod bona sunt: eis inherendo non amare bonum ipsum vnde bona sunt. Illud etiam quod animus tamen quod est animus: etiam nondum eo modo bonus quo se conuertit ad incommutabile bonum: sed ut dixi tamen animus: cum ita nobis placet ut eum omni etiam luci corporee cum bene intelligimus preferamus: non in seipso nobis placet: sed in illa ar-

te qua factus est. Vnde enim approbat factus vbi videtur fuisse faciendus: hec est veritas: et simplex bonum. Non enim est aliud aliquid quam ipsum bonum: ac per hoc etiam summum bonum. Non enim minus vel augeri bonum potest: nisi quod ex alio bono bonum est. Ad hoc se igitur animus conuertit ut bonus sit: a quo habet ut animus sit. Tunc ergo voluntas nature congruit ut proficiatur in bono animus: cum illud bonum diligitur conuersione voluntatis: vni est et illud quod non amittitur: nec auersione voluntatis. Auertendo enim sese a summo bono: amittit animus ut sit bonus animus: non autem amittit ut sit animus cum et hoc iam bonum sit corpore melius: hoc ergo amittit voluntas: quod voluntas adipiscitur. Nam enim erat animus qui conuertit ad id vellet a quo erat. Qui autem vellet esse antequam esset: nondum erat: et hoc est bonum nostrum: vbi videmus vtrum esse debuerit aut debeat quicquid esse debuisse: aut debere comprehendimus: et vbi videmus esse non potuisse nisi esse debuisset: quicquid etiam quod esse debuerit comprehendimus. Hoc ergo bonum non longe positum est ab vnoquoque nostrum. In illo enim viuimus mouemur et sumus.

De dilectione in deum per fidem. Capitulum III.

Ad dilectionem standum est ad illud: et inherendum illi: ut presente perfruamur a quo sumus: quo absente nec esse possumus. Nam enim per fidem adhuc ambulamus: non per speciem: nondum vtrique videmus deum sicut idem ait: facie ad faciem: que tamen nisi nunc iam diligamus: nunquam videbimus. Sed quod diligit quod ignorat. Sciri enim aliquid et non diligi potest. Diligi autem quod nescit: quod vtrique possit: quod si non potest non diligit deum antequam sciat. Et quod deum scire: nisi eum mente prospicere: firmamque percipere. Non enim corpus est ut cernens oculis inquirat. Sed et priusquam valeam prospicere atque percipere deum: sic prospicere et percipere potest quod mundis cordibus. Beati enim mundi cordes: quod deum videbunt: nisi per fidem diligant: non poterit cor mundari: quod ad eum videndum sit aptum et idoneum. Vbi sunt enim illa tria: propter que iam edificanda: omnium diuinorum librorum machinamenta conseruuntur: fides: spes: caritas: nisi in animo credente quod nondum videt: et sperante atque amate quod credit amat ergo et quod ignorat: sed tamen credit. Nimirum autem cauendum est: ne credens animus id quod non videt fingat sibi aliquid quod non est: et speret diligatque quod falsum est. Quod si sit: non erit caritas de corde puro et ipsa bona: et fide non ficta: que finis precepti est: sic apostolus dicit. Necessse est autem cum aliqua corporalis lecta vel audita que non vidimus: credimus: fingat sibi aliquid animus in luce mentis formisque corporum: sicut occurrerit

Act. 17.

2. Cor. 5.

Bar. 5.

1. Th. 1.